

06 — ТАМО ДАЛЕКО, ДАЛЕКО НА ДНУ МОРА

Мирно је овде на дну мора. Окружен густом тамом осветљен сам само ја и стаза поред које стојим док њоме пролазе несагледиве колоне. Чине се бескрајним, али ја добро знам да имају крај и да ће за њиме после кратке паузе све опет кренути из почетка. Небројено пута сам до сада испратио и дочекао ту поворку тетуравих сени и сваки пут је постајала све дужа. Када се примакне завршетак нови чланови покуљају из дроба Земље и заузимају своја места у дефилеу чије је праћење моја дужност и моја казна.

Замишљаам површину мора и небо изнад ње. Жудим за додиром сунца окружен вечном тамом, ја, заробљеник вечности погледа окрваног за колоне које промичу. Пред мојим очима смењују се епохе и у свакој наредној оружја су савршенија, а лудило веће. Помисао куда то води ме раздире. Да, добро ми је одмерено за почињени грех.

Лево од мене је гротло које води у лавиринт подземних ходника. Из њега долазе нови проклетници да се придруже поворци и мирно чекају на свој ред. Овога пута нема никог. У мени је затреперила нада да се примакао крај мојим патњама, али ју је веома брзо потиснуо нови ужас рођен из слутње најмрачније до сада.

Са ближењем краја све сам се чешће освртао и погледом тражио новопридошле. Сила која ме је везивала сваки пут би ме зграбила и враћала мој одлутали поглед на колону. За сваким покушајем следило је разочарење које је новим пламом хранило немир у мени.

Колоне су већ биле на измаку, а да још никога на излазу нисам опазио. А онда сам осетио нечије, или некакво присуство и осврнуо

се преплављен новим надањем. На камену иза мојих леђа шћућурило се једно убого девојче обгрливши своја премршава колена. Мисли су јој лутале и када сам посегао да уграбим неку од њих као да ме је нешто ошамарило.

„Не чини то“, оштро се урезало у мој ум.

Вода је бесно шибала бичевима њене црне косе.

„Ко си ти?“, упутио сам питање, али ме није удостојила ни погледом.

Опет сам враћен својој обавези. Не сећам се баш најбоље страха, после толико времена патње и једноличја, али оно што сам осетио када сам окренуо леђа девојчици мора да је било то. Дуго смо стајали тако без и једне размењене мисли. Када сам смогао снаге за још један поглед дочекале су ме њене очи, тамне и празне као два понора без дна.

„Твоје очи?“

„Да, моје очи. Мислили су да сам слепа, да их не видим, али ја сам их њима видела онакве каквим су стварно били. Пресудила сам им. Боље нису ни заслужили.“

„Коме то?“, помислио сам без намере да мисао допре до ње. Упркос томе одговорила ми је.

„Посматраш од памтивека духове злочинаца, а ниси у стању да закључиш шта сам ја учинила?“

То што ми се отело мора да је био смех. Горак.

„Наравно“, наставила је, „и ти мислиш да сам ја слабашна, е па тако су и они мислили, а и њихове умове сам једнако лако читала. Мисли су их одале и зато су спречени да дођу. Видиш и сам да сем мене нема других овчица за твоје стадо.“

Покушао сам да игноришем ово задње што ми је одаслала. Околности јесу биле забрињавајуће, стварно се нико други није

појавио, чак ни некакав бедник који је у наступу љубоморе голим рукама задавио своју жену, али можда се девојчица само поигравала са мном.

А онда је некакав жамор прохујао колоном. После векова проведених у скрушеном мимоходу једна је сен, по опреми, рекао бих, римски војник, подигла главу и окренула је ка мени као да ми одаје почаст, а за њим још једна, па још једна и тако редом све док сви они који су пролазили нису од реда зурили у мене погледима пуним презира и неописиве мржње. Покушао сам да затворим очи, али ми није дато, покушао сам да се окренем, али узалуд. Мисли, оне ми преостају. Слатке мисли. Њима ћу да одлутам и никуда другде до на површину мора са Сунцем изнад ње.

Тек што сам се некако отргао од хиљада мртвих очију које су ме стрељале својим злом, на мој ум се обрушило мноштво гласова који су се преплитали и стапали у један урлајући вапај из кога су се речи отимале сликајући јасне представе злодела о којима су говориле.

„Да! Убио сам те! Оче, мајко, сестро, или брате, рођаче, куме, суседе, непријатељу, или лажни пријатељу, тебе што си био изнад мене, или тебе што си испод мене гамизао да ми је толико лако било да те лишим живота колико и црва да згазим, тебе коме сам завидео на, више се ни не сећам, чему, пролазнице, намернице, прељубнице, прељубнице, жено коју нисам могао да имам, или којом нисам могао да господарим, човече који си одолео мојим чарима, тебе који си се нашао на мом нишану, пред мојим мачем, под мојом секиром, мојим ножем...”

Вриштао сам у себи од боли коју су ми гласови духова наносили. Урлао сам у себи и у јаловом покушају да их надјачам. Стискао сам рукама главу, отимао се из својих вековних окова, али сила која ме

је у ропству држала није била умољива. Сплетови гласова прожигали су сваки део онога што сам сматрао својим бићем. Кидали су ме и спајали, бацали, савијали, сабијали. А онда мук. Знао сам да је она то учинила. Прекинула је моју патњу и дозвола ме себи.

„Од сада више нико из овог ходника неће да се појави. Нема више злочинаца, све сам их учинила жртвама. Био је потребан само један трен мог искреног гнева. Ругали су ми се. Бес је у мени растао и када је досегао највишу тачку било је потребно само да стварно отворим своје очи. Готово као један били су збрисани тако да нису имали времена да остваре своја планирана, или непланирана убиства, а и једних и других би било тако много. Зато је и боље што сам их све побила. Довршила сам оно што си ти започео.“

Дуго сам стајао скамењен. Последње убице су одавно нестале у гротлу. Подигла је главу и послушала као да је зјапећи понор дозивао њено име. Без оклевања је устала и пошла. Обгрливши своје крхко тело рукама мирно је корачала стазом проклетих и већ ми је недостајала. Била ми је као неко стварно мој, давно изгубљен и поново нађен и који је сада као круна моје казне одлазио у неповрат. Знао сам да ћу ускоро опет да је видим, али тада ће бити само још једна од немих сени у колони. Пред самим улазом се окренула и махнула ми је.

„Збогом Каине.“